

Koffie

De wijn, streekbieren of spuitwaters aan tafel zijn voor eigen rekening.

Rond 14.30 uur vertrekken we naar Helfaut om 40 km verder aan te komen bij "La Coupole", het historisch herdenkingscentrum van Noord-Frankrijk.

Het "fort Mimoyecques", een geheel ondergrondse lanceerbasis voor raketten, bestemd voor de opslag en de lancering van het geheime wapen van Hitler: de V2-raket. Deze plaats werd als museum gereorganiseerd en opende in juli verleden jaar opnieuw de deuren.

Rond 17.00 uur stappen we terug in de bus tot aan de Jardin Public van St. Omer waar op wandelafstand er zeker nog enkele drankgelegenheden met terras zullen te bezoeken zijn.

Om 18.30 vertrekken we naar Oostende waar we na een uur rijden aankomen en dus nog ruim de tijd zullen hebben om de zon te zien zakken in de zee.

Inschrijven kan door € 50 per persoon te storten op rekening **BE81 380 00966 6224** van **De Plate Oostende**.

Inbegrepen in de prijs zijn: de autocar, de koffie 's morgens, de gids op de bus in Bergues, de ingang in "La Coupole", het middagmaal en de fooi voor de chauffeur.

Er zijn slechts 54 plaatsen beschikbaar, hoe vlugger u stort, hoe zekerder dat u bent dat u mee kunt. Wees er bij.

IN MEMORIAM SIMONE MAES (1944-2011)

Dag Simone ...

Op 3 maart 2011 overleed, tot onze grote smart en in de ouderdom van bijna 67 jaar, de innig geliefde echtgenote van onze Voorzitter Jean Pierre Falise. Hoewel hij ruim 10 jaar ouder is, waren beiden "één hand op één buik". Zij waren werkelijk altijd samen, mentaal eensgezind, graag in gezelschap en levenslustig, immer opgewekt en werkzaam. Eigenschappen die hen te pas kwamen:

eerst in het beroepsleven waar zij in feite met cijfers bezig waren en op rijpere leeftijd "doende bezig" met het Oostendse erfgoed en het streekgebonden culturele leven. Zij stonden er, bij wijze van spreken, mee op en gingen ermee slapen. Zonder enige pecuniaire vergoeding. De materie boeide hen en zij hadden iets zinvol omhanden, dat volstond.

Haar persoonlijke carrière lag beroepshalve in het bankwezen (de BBL, later ING) en zo werd zij na verloop van tijd penningmeester in "onze Plate". Met Jan B. en Rosy Dreesen-Herrling konden zij allebei heel goed opschieten, en dat was wederkerig. Zodat midden de jaren '80 secretaris Jan haar aanzocht, niet alleen als documentaliste maar ook om hem mede te assisteren bij het begin van opmaak van een diepgaande inventarisatie van het omvangrijke "Plate"-archief. Water en bloed is er al, vroeger en nu, gezweet tijdens dit labeur, maar ... zij deden het graag en veelvuldig. De heren Hubrechtsen, Ouvry en "haar" Jean Pierre boden een vaste, helpende hand. Het vroege, onverwachte overlijden van Jan B. Dreesen. betekende ook daar een cesuur in de werking.

Simone, gaarne bij de "leute" en een "wakjevier", bediende - samen met Rosy, later met Liliane Cattoor en Chantal Opsomer- na elke maandelijks voordracht ons publiek. Zij sprong er vlot mee om, was eerder kwistig met de "totjes", niet verlegen om een kwinkslag en met een vriendelijk woord of geste voor één of andere habitué(e) of passant.. Kortom, als goede om zo te zeggen "gelegenheidscafébazin" kon zij zowat met iedereen overweg. Gaarne lustte zijzelf een "teusje en een smaksje" en sloeg dan niet vlug de weg naar hun (t)huis in. Doorgaans waren het intense en gezellige dagen en uren, - niettemin toch gevuld met allerlei werkzaamheden die moesten gebeuren..

De jaren kwamen, deden hun ding en vergingen. En, plots en zorgwekkend om meemaken, ook hier een cesuur. Want thuis, op 5 december 1999 knakte een trombose en wat later een hersenbloeding Simones gezondheid. Het kwam nooit meer echt goed. Man en vrouw werden wél elkaar nog nabijer in de voortschrijdende tegenspoed, tot een ongeneeslijke kwaal haar elf jaar later fataal werd. Simone klaagde nauwelijks, mopperde wel eens zoals elke vrouw dat doet ... en vervolgde haar eigen bestaansweg. Zoals Jean Pierre het uitdrukte: "Maar het ging ... gij door uw wilskracht en ik door je [inderdaad bewonderenswaardig] te helpen [gul en efficiënt]".

Lieve Simone.

Ieder leven is waard geleefd te worden. Het jouwe was redelijk kort maar mét inhoud en werd verdienstelijk besteed. Wat moet men nog méér hebben? Nu ben jij ergens "on the other side of the hill", een hier door niemand gekend gebied. Zeg eens eerlijk en mocht het realiseerbaar zijn: jij daalt met spoed terug af naar de aarde om er gezond en wel aan een nieuw leven te beginnen, is het niet?

Ja, wij treuren om het gemis, om een en ander dat jou eigen was. Maar, weet jij, jij laat een goede, wederzijds genegen herinnering na!

Namens het Bestuur

Emile Smissaert